

[Jørgen Junior]

Man skal ikke kaste med sten, når man selv bor i et glashus, og derfor må jeg vel sådan set nok undskylde det, jeg sagde til hr. Erik Holst før, for jeg har åbenbart også dummet mig nu.

Efter at have spurgt forskellige partifolk om, hvad det betød »at tage en redegørelse til efterretning«, fik jeg at vide, at det bare betød at konstatere, at der havde været en redegørelse. Efter at have spurgt folketingets sekretær, hvad det betød, har jeg fået at vide, at det betyder at godkende. Med det indlæg, jeg holdt tidligere, må jeg naturligvis ganske klart fastslå, at jeg ikke godkender indholdet i redegørelsen fra udenrigsministeren i alle enkeltheder. Det har jeg kommenteret i min ordførertale. Jeg mente, at det »at tage til efterretning« var at konstatere, at den havde foreligget, og jeg har givet mine kommentarer til den. Det er det altså ikke, og som følge deraf er vi nødt til også at stemme nej til afværgedagsordenen, som vi stemmer nej til de to andre dagsordensforslag.

Honoré (KrF):

Der er en ting, jeg gerne vil sige nogle få ord om, og det er den betydning, regeringen tillægger EF i bekæmpelsen af arbejdsløshed. Jeg vil gerne sige, at hovedansvaret for beskæftigelsen og for bekæmpelsen af arbejdsløsheden i de ni EF-lande påhviler både de enkelte medlemslande og EF.

EF kan f. eks. gøre noget for at fjerne handelshindringer imellem de ni lande, handelshindringer, som kan vanskeliggøre dansk eksport af konkurrencedygtige varer. Men EF kan ikke afhjælpe den arbejdsløshed, der skyldes, at et EF-lands produktion ikke er tilstrækkelig konkurrencedygtig inden for EFs marked eller uden for EFs marked på grund af det høje omkostningsniveau i det pågældende land; dette er en national opgave, en national forpligtelse. Derfor vil jeg advare regeringen imod en tendens, som jeg synes man mærker nu og da hos denne regering i form af en ansvarsforflygtigelse, når det gælder arbejdsløsheden. Det er også en national opgave, som bl. a. har med omkostningsniveauet i Danmark at gøre.

Hvad angår de foreliggende dagsordener vil jeg sige, at vi kan ikke stemme for den af SF foreslåede dagsorden. Der er sikkert nogle harmoniseringer, som ikke er så nødvendi-

ge, men andre er sikkert særdeles gavnlige, dersom vi skal have et frit marked uden handelshindringer i Europa. Derfor kan vi ikke tilslutte os den.

Hvad angår den af retsforbundet foreslåede dagsorden, så kan vi ikke tage afstand fra en europæisk union. Det er jo et indholdsmæssigt ikke afklaret begreb, men det står da i hvert fald for en forbedring af samarbejdet imellem de ni EF-lande, og det ønsker vi.

Derimod kan vi tilslutte os den af hr. Erik Holst på flere partiers vegne foreslåede dagsorden, som vi bl. a. selv er medforslagsstillerne til.

Ib Christensen (DR):

Hr. Stetter påstod igen, at modstanderne ikke havde påvist noget alternativ til EF-medlemskabet, og så vil jeg da gerne til forklaring for hr. Stetter sige, at det var netop det, jeg gjorde. At jeg tog udgangspunkt i 1972, ændrer ikke det faktum, at alternativet også i dag ville være at konvertere medlemskabet med en frihandelsaftale.

Hr. Arne Christiansen var inde på, at man måske mere skulle diskutere fordele og ulemper ved medlemskabet, ligesom det også er blevet sagt med rette fra anden side fra denne talerstol i dag, at de påstande, der fremføres, bl. a. i ministerens oplæg, ikke er belagt med nogen som helst form for dokumentation med hensyn til, hvor godt det er gået, og hvor dårligt det ville være gået, hvis ikke osv. Det ville jo være rart, hvis vi kunne have en europæisk diskussion og en fastlæggelse af Danmarks europæiske politik, uden at den skulle være afhængig af flæskepriserne. Det er det, EF-modstanderne gang på gang har sagt, og det er vel også på sin vis det, den daværende vismand professor Ølgaard sagde i 1972, at det ikke var et spørgsmål om økonomi, det var et politisk spørgsmål. Og han var endda EF-tilhænger.

Ja, hr. udenrigsminister, jeg ved da udmærket, at varetøret ifølge Luxembourgforliget gælder de flertalsafgørelser, som i øvrigt er hjemlet i Romtraktaten. Det, jeg sagde, var blot, at når det drejer sig om nye arbejdsområder, man tager op – og jeg tog den fælles fiskeripolitik som et eksempel – så er der nogle lande, men ikke den danske regering, hvad jeg udtrykkeligt sagde, som mener, at varetøret måske ikke gælder på det områ-